

Hej politiker i Sveriges riksdag! Här kommer brev nr 4, till dig personligen!

Då är det dags för nästa påfyllnad i din kunskapsbank, vad vi förstått så är behovet stort!

Trådlös teknik (se punkt 19 i brev 1) är vad detta brev 4 handlar om och det här är en vidareutveckling av informationen du läste i brev 1.

”Om biet försvinner från jordens yta skulle människan inte ha mer än fyra år kvar att leva”

Citatet påstås ha kommit från Albert Einstein, men detta är inte bekräftat. Men nog ligger det en tyngd av allvar i påståendet, oberoende av vem som är författaren!

De pollinerande insekterna är villkoret för all växtlighet och därmed vår mat!

Eftersom bara växter kan tillverka mat, och eftersom alla djur måste leva på antingen växter eller djur som lever på växter, har lagen slagits fast att "utan växter kan djur och människor inte existera."

(Tänk på galenskapen med att sänka luftens innehåll av CO₂, som är växternas bränsle, alltså ett direkt beslut att utrota allt levande på vår Jord från grunden, utan CO₂, inget liv!)

Du som är lite äldre kommer säkert ihåg att man förr på bilens framruta fick ett klet med insekter efter bara några mils körning, man måste stanna ofta och tvätta rutan. Det händer aldrig nu, beroende av att det nästan inte finns några insekter, de är utdöende över hela Jorden och orsaken är mänskliga aktiviteter.

1990 förberedde sig telekommunikationsindustrin för att introducera en farlig ny produkt, den digitala mobiltelefonen. Befintliga mobiltelefoner var analoga och dyra, ägdes mestadels av de rika, användes bara några minuter åt gången. Många var biltelefoner vars antenner var utanför bilen, inte hölls i handen och inte bredvid hjärnan. Mobiltelefoner fungerade bara i eller nära stora städer. De få basstationstorn som fanns befanns mestadels på kulle, bergstoppar eller skyskrapor, inte i närheten av där människor bodde.

(Den stora boomen i Sverige var till julen 1994, då många medborgare köpte sin första GSM.)

Problemet för telekommunikationsindustrin 1990 var ansvar. Mikrovågsstrålning var skadligt. Mobiltelefoner skulle skada allas hjärna, göra människor överviktiga och ge miljontals människor cancer, hjärtsjukdomar och diabetes. Och strålningen från mobilbasstationer skulle skada skogar, utplåna insekter och tortera och döda fåglar och vilda djur.

Allt detta var känt! Omfattande forskning hade redan gjorts i USA, Kanada, Sovjetunionen, Östeuropa och på andra håll. Biologen Allan Frey upptäckte att mikrovågsstrålning skadar blod-hjärnbarriären - den skyddande barriären som håller bakterier, virus och giftiga kemikalier borta från din hjärna och håller insidan av ditt huvud vid ett konstant tryck, vilket hindrar dig från att få stroke. Han upptäckte att både människor och djur kan höra mikrovågor. Han upptäckte att han kunde stoppa en grodas hjärta genom att ställa in mikrovågspulser vid en exakt frekvens i hjärtats rytm. Effektnivån han använde för det experimentet var bara 0,6 mikrowatt per kvadratcentimeter, tusentals gånger lägre än strålningen från dagens mobiltelefoner.

Oftalmologen Milton Zaret, som jobbade för den amerikanska armén, flottan och flygvapnet, liksom med Central Intelligence Agency, upptäckte på 1960-talet att mikrovågsstrålning på låg nivå orsakar grå starr. År 1973 vittnade han inför handelskommittén i USA:s senat. "Det finns en klar, närvarande och ständigt ökande fara", sa han till senatorerna, "för hela vårt lands befolkning från exponering för hela den icke-joniserande delen av det elektromagnetiska spektrumet. Farorna kan inte överskattas ... ". Zaret berättade för kommittén om patienter som inte bara hade grå starr orsakad av exponering av mikrovågor, utan också maligna tumörer, hjärt-kärlsjukdomar, hormonell obalans, artrit och psykisk ohälsa, liksom neurologiska problem hos de drabbades barn. Dessa patienter varierade från militär personal som utsatts för radar till hemmafruar som utsatts för sina mikrovågsugnar.

"Läckagestandarden för mikrovågsugnen som fastställts av Bureau of Radiological Health", säger han till kommittén, "är cirka 1 miljard gånger högre än det totala mikrovågsspektret som solen avger. Det är skrämmande att dessa ugnar överhuvudtaget får läcka, än mindre för ugnannonserna för att uppmuntra våra barn att ha kul att lära sig laga mat med dem!" Mikrovågsugnens läckage, idag 2024, är densamma som 1973: 5 milliwatt per kvadratcentimeter på 5 centimeters avstånd. Och mikrovågsexponeringsnivåerna för hjärnan från varje mobiltelefon som används idag är högre än så.

Marinen, vid den tiden, utsatte soldater för lågnivåmikrovågsstrålning i forskning som bedrivs i Pensacola, Florida. Zaret sa att dessa experiment var oetiska. "Jag tror inte att det är möjligt", sa han till senatskommittén, "att få informerat, oskadligt samtycke från alla unga vuxna som går med på att utsättas för bestrålning där du inte är säker på vad slutresultatet kommer att bli ... Också att alla barn som de kanske får i framtiden kan drabbas av denna bestrålning." Han betonade igen de etiska problemen med denna forskning: "Jag tror att om det förklarades fullt ut för dem och de fortfarande ställde upp frivilligt, för detta projekt, skulle man ifrågasätta deras mentala förmåga redan från början."

Forskare som experimenterar med fåglar var lika oroade över sina resultat och utfärdade varningar om miljöeffekterna av den strålning vårt samhälle släpper ut över världen, som var lika fruktansvärda som varningarna till kongressen av Milton Zaret och varningarna till Marinen av Allan Frey.

I slutet av 1960-talet och fram till 1970-talet exponerade John Tanner och hans kollegor vid Canadas National Research Council kycklingar, duvor och måsar för mikrovågsstrålning och fann skrämmande effekter på varje exponeringsnivå. Kycklingar som utsattes för mellan 0,19 och 360 mikrowatt per kvadratcentimeter i nio månader utvecklade tumörer i centrala nervsystemet och fågelleukos - också en typ av tumör - i äggstockar, tarmar och andra organ och som hos vissa fåglar nådde "massiva proportioner" på "en skala som aldrig tidigare setts av veterinärer som har erfarenhet av fågelsjukdomar". Dödligheten var hög hos de bestrålade fåglarna. Alla de exponerade fåglarna, vid varje effektnivå, hade försämrade fjäderdräkten, med förlorade fjädrar, trasiga eller med vridna och spröda axlar.

I andra experiment, där dessa forskare bestrålade fåglar med högre effekt, kollapsade fåglarna av smärta inom några sekunder. Detta inträffade inte bara när hela fågeln bestrålades utan också när endast stjärtfjädrarna bestrålades och resten av fågeln var noggrant skyddad. I ytterligare experiment bevisade de att fågelfjädrar utgör fina mottagningsantennor för mikrovågor och spekulerade i att flyttfåglar kan använda sina fjädrar för att få riktningssinformation. Dessa forskare varnade för att ökande nivåer av omgivande mikrovågor skulle orsaka vilda fåglar nöd och kunde störa deras navigering.

Maria Sadchikova, arbetar i Moskva; Václav Bartoniček och Eliska Klimková-Deutshová, som arbetar i Tjeckoslovakien; och Valentina Nikitina, som undersökte officerare vid den ryska marinen, fann redan 1960 att majoriteten av människor som utsattes för mikrovågsstrålning på jobbet - även personer som hade slutat med sådan anställning fem till tio år tidigare - hade förhöjt blodsocker eller hade socker i urinen.

Djurförsök visade att strålningen direkt stör metabolismen, och att den gör det snabbt.

V.A. Syngayevskaya, i Leningrad, utsatte 1962 kaniner för låga nivåer av radiovågor och fann att djurens blodsocker steg med en tredjedel på mindre än en timme. 1982 rapporterade Vasily Belokrinitskiy i Kiev att mängden socker i urinen stod i direkt proportion till strålningsdosen och antalet gånger djuret utsattes. Mikhail Navakitikian och Lyudmila Tomashevskaya rapporterade 1994 att insulinnivåerna sjönk med 15 procent hos råttor som utsattes för bara en halvtimme, och med 50 procent hos råttor som utsattes i tolv timmar, för pulserad strålning vid en effektnivå på 100 mikrowatt per kvadratcentimeter (= 1W/m²). Denna nivå är jämförbar med strålningen en person får idag som sitter direkt framför en trådlös dator och betydligt mindre än vad en persons hjärna får från en mobiltelefon.

Dessa var bara några av de tusentals studier som utfördes över hela världen vid den tiden, som fann djupgående effekter av mikrovågsstrålning på varje mänskligt organ och på funktionen och reproduktionen av varje växt och djur. Löjtnant Zory Glaser, på uppdrag av den amerikanska flottan 1971 för att katalogisera världens litteratur om hälsoeffekterna av mikrovågsstrålning och radiofrekvent strålning, samlade in 5 083 studier, läroböcker och konferensförfaranden år 1981. Han lyckades hitta ungefär hälften av den litteratur som fanns på den tiden. Så cirka 10 000 studier hade visat att mikrovågor och RF-strålning var farlig för allt liv, redan före 1981.

I början av 1980-talet bestämde sig Mays Swicord, som arbetade vid National Center for Devices and Radiological Health vid Food and Drug Administration, för att testa sin gissning om att DNA i resonans absorberar mikrovågsstrålning, och att även en mycket låg strålningsnivå, även om den inte producerar någon mätbar värme i människokroppen som helhet, kan ändå värma ditt DNA. Han exponerade en lösning som innehöll en liten mängd DNA, för mikrovågsstrålning och fann att själva DNA:t absorberade 400 gånger så mycket strålning som lösningen det fanns i, och att olika längder av DNA-strängar i resonans absorberar olika frekvenser av mikrovågsstrålning. Så även om den totala temperaturen i dina celler kanske inte höjs i

någon mätbar grad av strålningen, kan DNA inuti dina celler värmas enormt. Swicords senare forskning bekräftade att detta skadar DNA och orsakar både enkel- och dubbelsträngt DNA-brott.

Professor Charles Polk vid University of Rhode Island rapporterade i huvudsak samma sak vid det tjugooandra årliga mötet i Bioelectromagnetics Society i juni 2000 i München, Tyskland. Direktmätningar hade nyligen visat att DNA är mycket mer elektriskt ledande än någon hade misstänkt: det har en konduktivitet på minst 105 siemens per meter, vilket är ungefär 1/10 lika ledande som kvicksilver! En mobiltelefon som hålls mot huvudet kan bestråla din hjärna med en specifik absorptionseffekt (SAR) på cirka 1 watt per kilogram, vilket ger liten total uppvärmning. Polk beräknade dock att denna strålningsnivå skulle höja temperaturen i det inre av ditt DNA med 60 grader Celsius per sekund! Han sa att vävnaderna inte kan sprida värme så snabbt och att sådan uppvärmning skulle bryta bindningarna mellan komplementära DNA-strängar och förklara det DNA-brott som rapporterats i olika studier.

Och 2006 undrade Markus Antonietti, vid Tysklands Max Planck-institut, om en liknande typ av resonansabsorption inträffar i synapsen i våra nerver. Mobiltelefoner är utformade så att strålningen de avger inte kommer att värma din hjärna mer än en grad Celsius. Men vad händer i den lilla miljön av en synaps, där elektriskt laddade joner är involverade i att överföra nervimpulser från en neuron till en annan? Antonietti och hans kollegor simulerade förhållandena i nervsynapser med små fettdroppar i saltvatten och utsatte emulsionerna för mikrovågsstrålning vid frekvenser mellan 10 MHz och 4 GHz. Resonansabsorptionsfrekvenser, som förväntat, berodde på storleken på dropparna och andra egenskaper hos lösningen. Men det var storleken på absorptionstopparna som chockade Antonietti. "Och nu kommer tragedin", sa Antonietti. "Exakt där vi är närmast förhållandena i hjärnan ser vi den starkaste uppvärmningen. Det absorberas hundra gånger så mycket energi som man tidigare trott. Det här är en skräck."

Inför en skara av oroväckande vetenskapliga resultat, upprättade U.S. Environmental Protection Agency (EPA) sitt eget forskningslaboratorium för mikrovågsstrålning som fungerade från 1971 till 1985 med upp till 30 heltidsanställda som utsatte hundar, apor, råttor och andra djur för mikrovågor. EPA stördes så mycket av resultaten av sina experiment att det redan 1978 föreslog att man skulle ta fram riktlinjer för mänsklig exponering för mikrovågsstrålning för antagande och verkställighet av andra federala myndigheter vars verksamhet bidrog till en snabbt förtjockad dimma av elektromagnetisk förorening genom hela USA. Men det blev en "återspark" från dessa byråer.

Food and Drug Administration ville inte att de föreslagna exponeringsgränserna skulle gälla mikrovågsugnar eller datorskärmar. Federal Aviation Administration ville inte behöva skydda allmänheten från flygtrafikledning och väderradar. Försvarsdepartementet ville inte att gränserna skulle gälla för militära radar. CIA, NASA, Department of Energy, Coast Guard och Voice of America ville inte behöva begränsa allmänhetens exponering för sina egna strålningskällor.

Slutligen i USA, i juni 1995, med telekommunikationsindustrin som planerar att lägga mikrovågsstrålningsprodukter i händerna och bredvid hjärnan för varje man, kvinna och barn, och att bygga miljontals basstationstorn och master samt antenner i städer, byar, skogar, viltvård och nationalparker i hela landet för att få dessa enheter att fungera, meddelade EPA att det kommer att utfärda fas 1 av riktlinjerna för exponering i början av 1996. Federal Communications Commission skulle ha krävts att följa dessa riktlinjer, mobiltelefoner och celltorn skulle då ha varit olagliga, och även om de inte var olagliga hade telekommunikationsföretag utsatts för obegränsat ansvar för allt lidande, sjukdomar och dödlighet de skulle orsaka.

Men så fick det inte bli. The Electromagnetic Energy Association, en branschlobbygrupp, lyckades förhindra att EPA:s riktlinjer för exponering publiceras. Den 13 september 1995 avlägsnade senatskommittén för anslag de 350 000 dollar som hade budgeterats för EPA:s arbete med riktlinjerna för exponering och skrev i sin rapport, "Kommittén anser att EPA inte bör delta i EMF-verksamhet."

Personal Communications Industry Association (CTIA), en annan branschgrupp, lobbade också hos kongressen, som utarbetade ett lagförslag som kallas telekommunikationslagen, och en bestämmelse tillkom till lagen som förbjuder stater och lokala myndigheter att reglera "personliga trådlösa servicefaciliteter" om grunder för deras "miljöeffekter". Den bestämmelsen skyddade telekommunikationsindustrin från allt ansvar för skada från både mobiltelefoner och mobiltelefoner och tillät den industrin att sälja den farligaste tekniken som någonsin uppfunnits till den amerikanska

allmänheten. Människor fick inte längre berätta för sina folkvalda om sina skador vid offentliga utfrågningar. Forskare fick inte längre vittna i domstol om farorna med denna teknik. Alla medel för allmänheten att ta reda på att trådlös teknik dödade dem var plötsligt förbjudet. (En del texter i detta dokument, med innehåll från USA är hämtat från en arbetsgrupp i USA, ledd av Arthur Firstenberg).

Hittills är beskrivningen till stor del hämtat från USA och deras myndigheter, men vad hände i Europa? Telekommunikationsindustrin och deras penningstarka finansiärer upptäcker tidigt att den moderna trådlösa tekniken kan bli en fantastisk kassako, om allmänheten luras till att använda den i stor skala, men det fanns ett problem. Redan på 1940-talet började det komma rapporter om att den elektromagnetiska strålningen från trådlös teknik, t ex från radar, kan skada levande varelser biologiskt, att människor, djur och växter inte tål nivåer som ligger högre än vad vi är skapade till att tåla, alltså den naturliga bakgrundsstrålningen.

För att inte sätta käppar i hjulet för den trådlösa utvecklingen måste man få fram en trovärdig beskrivning om strålningens ofarlighet. Industrin tillsätter en grupp av "oberoende forskare" som är villiga att för bra inkomster förmedla den information som industrin vill föra ut. Gruppen gavs ett "myndigt" namn, International Commission on Non-Ionizing Radiation Protection, (ICNIRP). Som ledare och ordförande i denna grupp fann man en person som var extra villig att för betalning påverka hela gruppen att bli industrins talesmän, Michael Repacholi.

Hur skulle man lura allmänheten och nationernas myndigheter och politiker om ofarligheten med denna teknik? Efter många förslag enades man om att det skulle vara en "röd tråd" genom allt som gruppen förde ut, och det blev att endast så stark strålning att värme uppstod i den kropp som träffades, kunde skada. Biologisk påverkan fick inte nämnas.

ICNIRP lät göra ett antal tester med plastdockor fyllda med vätska och gjorde mätning av temperatur i dessa vid påverkan av olika frekvenser och effekter. På så sätt kunde de få fram diagram som visade var man måste sätta gränser med god marginal, för att dockorna inte skulle koka av strålningen. Det blev de värden (kallas referensvärden) som de skulle sprida i världen.

Men att bara ha denna grupp som förmedlare av "lämplig" information kanske skulle kunna uppfattas som en av industrin "köpt partsinlaga"? Då kom Repacholi på den geniale idén att påverka FN-organet WHO, i vilken han hade några bekanta, att inrätta en avdelning som skulle jobba med strålningsfrågor, vilket också gjordes och Repacholi blev ordförande i den gruppen.

Nu hade man den "oberoende expertgruppen" ICNIRP och även WHO:s arbetsgrupp för EMF-frågor, som alla borde anse vara en helt oberoende värnare av allmänhetens hälsa.

Men detta är inte nog, det måste gå att få till ytterligare en part i det stora indoktrineringsmaskineriet och här får Repacholi god hjälp av svensken Anders Ahlbom, som blivit ordförande i ICNIRP efter att Repacholi lämnade för att bli ordförande i WHO:s arbetsgrupp. Idén kom upp om att påverka de olika nationernas strålsäkerhetsmyndigheter att anlita egna rådgrupper för "oberoende rådgivning" om strålning och hälsopåverkan. Sagt och gjort, de flesta nationer anlitar nu "expertgrupper" för rådgivning, givetvis är dessa "experter" medlemmar i ICNIRP, och/eller har industrianknytning.

Nu har man fått den stora tyngd i uttalanden om strålningsrisker som industrin önskar, ICNIRP, WHO och de nationella rådgrupperna, alla anser att trådlös teknik är ofarlig och de bygger alla detta antagande på årliga "expertrapporter" från ICNIRP.

ICNIRP går varje år igenom de engelskspråkiga rapporterna. Men för att vara industrin till lags så har man ett speciellt förfarande när man utvärderar dessa rapporter. Alla rapporter som påvisar allvarliga skador lägger man i ett särskilt stort fack benämnt "Icke trovärdig", medan de av industrin betalda rapporterna som påvisar ofarlighet hamnar i lilla facket "Trovärdiga".

När sedan strålsäkerhetsmyndigheten (SSM) i Sverige bara får den lilla högen med "trovärdiga rapporter" så kan de med gott samvete uttala "det finns inga rapporter som påvisar skador av den trådlösa tekniken"! Detta sker år efter år på samma sätt i alla nationer (utom i Ryssland) och ingen ifrågasätter trovärdigheten, för WHO står ju bakom detta! För dig som vill veta mera om trådlös teknik och hälsorisker, se följande svenska länk, med omfattande information i ämnet: <https://www.maxicom.se/Stralningsrisker.htm> .

Telekommunikationsindustrin har gjort ett så bra jobb med att sälja denna teknik att det genomsnittliga hushållet idag innehar uppåt 25 olika enheter som avger mikrovågsstrålning och den genomsnittliga mobilanvändaren spenderar fem timmar per dag med sin mobiltelefon, har den i fickan bredvid kroppen resten av dagen och sover med den hela natten i eller bredvid sin säng. Idag håller nästan varje man, kvinna och barn en mikrovågsstrålningsprodukt i handen eller mot deras hjärna eller kropp hela dagen varje dag, helt omedveten om vad de gör mot sig själva, sin familj, sina husdjur, sina vänner, sina grannar, fåglar på deras gård, deras ekosystem och deras planet. De som ens är medvetna om att det är ett problem överhuvudtaget ser bara tornen och master som ett hot, men deras telefon som en vän.

Det finns ingen dosrespons för mikrovågsstrålning!

Försäljningen av mobiltelefoner är, och har alltid varit, baserad på lögn och bedrägeri. Den största lögnen är att de är "lågeffekt"-enheter och att detta gör dem säkra. Det är en dubbel lögn. Det är en lögn eftersom de inte har låg effekt. Om du lägger en mobiltelefon - vilken mobiltelefon som helst - i handen eller bredvid din kropp, belastas du av mer mikrovågsstrålning från din telefon än du får från något mobiltorn, och tio miljarder gånger så mycket mikrovågsstrålning som du får från solen, vintergatan eller andra naturliga källor. Exponeringsriktlinjerna som fastställts av Federal Communications Commission återspeglar denna verklighet: mobilbasstationerna tillåts exponera din kropp med en specifik absorptionseffekt på 0,08 watt per kilogram, medan mobiltelefoner tillåts exponera din hjärna med en specifik absorptionseffekt på 1,6 watt per kilogram, vilket är tjugo gånger högre.

Och det är en lögn eftersom lågeffektsenheter inte är säkrare än högeffektsenheter. Anledningen till detta är att elektromagnetiska fält inte är toxiner (gifter) i vanlig mening och regeln inom toxicologin att en lägre dos är en säkrare dos gäller inte för mikrovågsstrålning. Som Allan Frey skrev 1990:

"Elektromagnetiska fält är inte ett främmande ämne för levande varelser som bly eller cyanid. Med främmande ämnen, ju större dos, desto större effekt - ett dos-responssamband. Snarare är levande varelser elektrokemiska system som använder lågfrekventa EMF i allt från proteinutfällning via cellulär kommunikation till nervsystemets funktion. För att modellera hur EMF påverkar levande varelser, kan man jämföra dem med radion vi använder för att lyssna på musik... Om du pålägger radion ett lämpligt inställt elektromagnetiskt fält (EMF) eller harmonisk frekvens, även om den är mycket svag, kommer den att störa musiken. På liknande sätt, om vi lägger en mycket svag EMF-signal på en levande varelse, har den möjligheten att störa normal funktion i våra kroppar, om den är korrekt inställd. Det är modellen som mycket biologisk data och teori säger oss att använda, inte en toxicologisk modell."

Den mest grundliga undersökningen av blod-hjärnbarriäreffekten, som Frey upptäckte 1975, gjordes vid Lunds universitet i Sverige med början i slutet av 1980-talet med olika källor för mikrovågsstrålning och senare, på 1990- och 2000-talen, med faktiska mobiltelefoner. De fann inte bara att det inte finns ett dos-svar, utan att det finns ett omvänt dos-svar för denna typ av skada. De utsatte laboratorieråttor för det som nu kallas 2G-mobilstrålning (GSM), och sedan minskade de effektnivån på strålningen tio-, hundra-, tusen- och tiotusenfaldigt. Och de upptäckte, till sin förvåning, att den största skadan på blod-hjärnbarriären inte inträffade hos råttorna som exponerades med full effekt, utan hos råttorna som exponerades för telefoner vars strålning minskade med en faktor tiotusen! Detta motsvarade att hålla en mobiltelefon mer än en meter från kroppen. Ledaren för forskargruppen, neurokirurgen Leif Salford, varnade för att icke-användare av mobiltelefoner skadades av sina grannars mobiltelefoner, och att denna teknik var "världens största biologiska experiment någonsin."

Och i ytterligare en uppsättning experiment, publicerade 2003, exponerade Salfords team unga råttor med vad som nu kallas en 2G-mobil (GSM), bara en gång i två timmar, antingen med full effekt eller på två olika nivåer av reducerad effekt, och dödade dem 50 dagar senare för att undersöka deras hjärnor. De fann att en enda exponering med en vanlig mobiltelefon som fungerade med normal effekt hade permanent förstört upp till 2 % av hjärnan hos nästan alla råttor. Skadade neuroner dominerade bilden i vissa delar av deras hjärnor. När telefonens effekt minskades tiofaldigt orsakade det hjärnskador hos varje råtta. När telefonens effekt reducerades hundrafaldigt observerades denna typ av permanenta hjärnskador hos hälften av de exponerade djuren.

Och i ytterligare experiment, publicerade 2008, exponerade de råttor med en mobiltelefon i två timmar en gång i veckan under ett år, fortfarande med vad som nu kallas en 2G-mobil. De exponerade råttorna led av nedsatt minne, oavsett om de exponerades vid en SAR-nivå på 60 milliwatt per kilogram eller 0,6 milliwatt per kilogram. Att minska effektnivån med en faktor hundra gjorde med andra ord inte mobilen mindre farlig.

Avsaknaden av dos-svar har rapporterats om och om igen. Fysikern Carl Blackman tillbringade en stor del av sin karriär hos Environmental Protection Agency för att ta reda på varför inte bara vissa frekvenser utan också speciella effektnivåer av RF-strålning får kalcium att strömma ut ur hjärnceller. Ross Adey vid UCLA, Jean-Louis Schwartz vid National Research Council of Canada och Jitendra Behari vid Jawaharlal University i Indien rapporterade samma sak. Genetikern Sisir Dutta, som studerade samma fenomen vid Howard University 1986, fann toppar av kalciumflöde vid SAR-nivåer på 2 W/kg och 1 W/kg, och även vid 0,05, 0,0028, 0,001, 0,0007 och 0,0005 W/kg, med viss effekt ända ner till 0,0001 W/kg. Kalciumutflödet vid 0,0007 W/kg SAR var fyrdubblad jämfört med 2,0 W/kg, med andra ord en 3 000-faldig minskning av effektnivån resulterade i en 4-faldig ökning av kalciumstörningen. Frekvensen var 915 MHz, samma frekvens som senare skulle användas för mobiltelefoner.

Maria Sadchikova och hennes sovjetiska kollegor undersökte under 1960- och 1970-talen hundratals arbetare som exponerades för mikrovågsstrålning på jobbet och fann konsekvent att de sjukaste arbetarna var de som exponerades för de lägsta effektnivåerna, inte de högsta.

Igor Belyaev, vid Stockholms universitet, fann att genetiska effekter inträffade vid specifika frekvenser och att effektens storlek inte förändrades med effektnivån över 16 storleksordningar, ända ner till 0,0000000000000001 watt per kvadratmeter, en nivå som är en kvadriljon gånger lägre än vad en mobiltelefon levererar till ens hjärna.

Dimitris Panagopoulos, vid universitetet i Aten, fann att fruktflugor som exponerades för en mobiltelefon i bara en minut om dagen i fem dagar producerade 36 procent färre avkommor än flugor som inte exponerades alls. När han exponerade dem för telefonen i sex minuter om dagen i fem dagar, minskade det antalet avkommor med 50 till 60 procent. Och den maximala effekten inträffade när mobiltelefonen var ungefär 30 cm ifrån flugorna, inte när den rörde flaskan som flugorna satt i. I ytterligare forskning visade han att effekten beror på DNA-skador och påföljande celledöd orsakad av strålningen.

I ett annat experiment exponerade Panagopoulos kollega, Lukas Margaritis, fruktflugor för olika frekvenser av RF-strålning vid exponeringsnivåer från 0,0001 watt per kilogram till 0,04 watt per kilogram, och fann att även en enda exponering för någon av dessa frekvenser vid någon av dessa effektnivåer under bara 6 minuter orsakade en betydande mängd äggstockscelledöd.

Och i ytterligare forskning exponerade Margaritis team med fruktflugor för en mobiltelefon antingen en gång i 6 minuter, en gång i 12 minuter, 6 minuter om dagen i 3 dagar eller 12 minuter om dagen i 3 dagar. Under varje av dessa tillstånd orsakade telefonen från tredubbling upp till sexdubbla mängden äggstockscelldöd. Och sedan försökte detta team med andra källor för mikrovågsstrålning i mellan 10 och 30 minuter per dag i upp till 9 dagar och fann att var och en av dem minskade antalet avkomor med mellan 11 och 32 procent. Mobiltelefonen och den trådlösa telefonen (DECT) hade störst effekt, men Wi-Fi, babymonitorn, Bluetooth och mikrovågsugnen minskade också flugornas fruktsamhet avsevärt.

Effekterna på insekter är så uppenbara att även en gymnasieelev lätt kan visa dem. År 2004 exponerade Alexander Chan, en studerande vid Benjamin Cardozo High School i Queens, New York, fruktflugelarver dagligen för ljud från en högtalare, strålning från en datorskärm och från en mobiltelefon, för ett forskningsprojekt och observerade deras utveckling. Flugorna som exponerades för mobiltelefonen lyckades inte utveckla vingar.

Betänk att innehållet i mikrovågsbärvågen, det vi kallar modulation (tal, data, bild, musik...) är mer aggressivt mot allt levande ju nyare teknik det är (med allt högre hastighet i dataöverföring). 3G är mer skadlig än GSM, 4G mer skadlig än 3G och 5 G är ....!

Vad gör vi med naturen?

Vi plågar och desorienterar inte bara fåglar, utan också, som man upptäcker, insekter. Det verkar som att alla små varelser som har antenner använder dem för att skicka och ta emot kommunikation elektroniskt -- kommunikation som störs och överröstas av den mycket kraftfullare kommunikationen från våra trådlösa enheter.

När honungsbin utför sin vickande dans för att informera varandra om var matkällorna finns, är det inte bara en visuell dans utan en elektromagnetisk dans. Under dansen genererar de elektromagnetiska signaler med en modulationsfrekvens mellan 180 och 250 Hz. Och de skickar en annan typ av signal, som har kallats "stopp"-signalen, upp till 100 millisekunder lång, med en frekvens på 320 Hz. Stoppsignalen används när kolonin redan har för mycket mat, och den får dansarna att sluta dansa och lämna dansgolvet. Uwe Greggers, vid Freie Universität Berlin, upptäckte att bin kommer att flytta sig för att aktivt flytta sina antenner som svar på artificiellt genererade elektromagnetiska fält som imiterar dessa naturliga signaler, även i frånvaro av några visuella eller auditiva signaler. Bin vars antenner han hade tagit bort eller belagt med vax svarade inte på dessa signaler.

Pollinering är också beroende av elektromagnetisk kommunikation - mellan bin och blommor. Bin bär en positiv laddning på sina kroppar av att flyga i det globala atmosfäriska elektriska fältet, medan blommor, som är anslutna till jorden, bär en negativ laddning. Dominic Clarke, vid University of Bristol, har bevisat att detta inte bara underlättar pollenöverföring från blommor till bin, utan att bin känner och attraheras inte bara av blommornas färger utan också till de distinkta mönstren i deras elektriska fält. Det elektriska fältet hos en blomma minskar omedelbart efter att ha besökts av ett bi, och andra bin "ser" detta och besöker bara blommor vars elektriska fält är robust. Medan honungsbin ser fälten med sina antenner, ser humlor fälten mer med hårstrån som täcker deras kroppar, vilket inte bara gör dem till så utmärkande varelser utan också fungerar hela som en slags antenn.

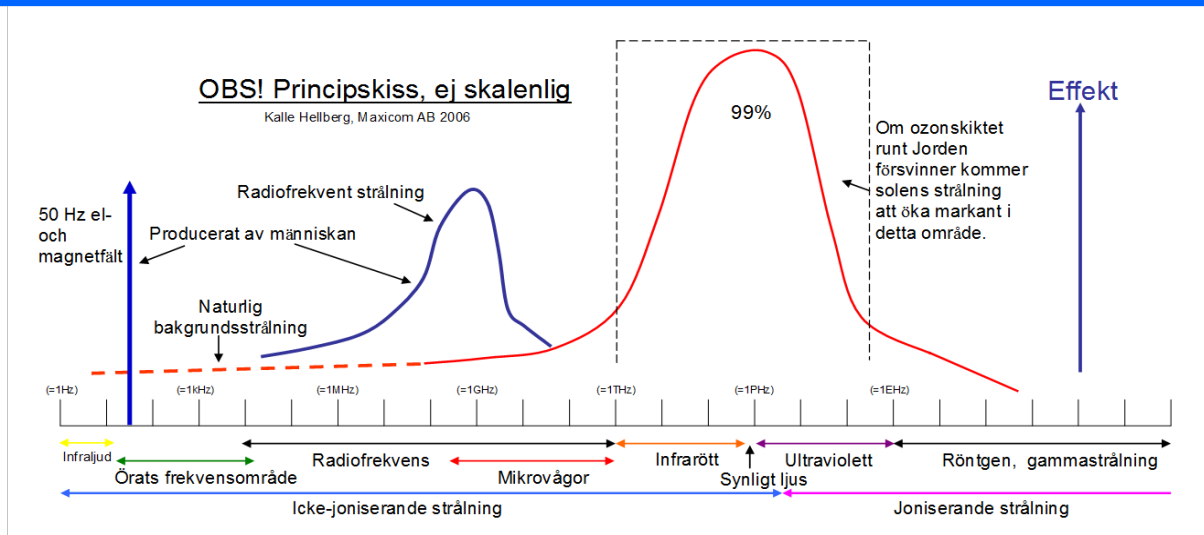
2007 publicerade den tyske biologen Ulrich Warnke ett viktigt häfte på både engelska och tyska med titeln Bees, Birds and Mankind: Destroying Nature av "Elektrosmog" (Bienen, Vögel und Menschen: Die Zerstörung der Natur durch Elektrosmog). I den påminde han oss om att det bara finns två långväga krafter - gravitation och elektromagnetism - som formar allt i universum inklusive våra kroppar, och att vi ignorerar detta faktum på egen risk. Elektricitet är livets grund, varnade han, och "denna förstörelse av livets grund har redan utplånat många arter för alltid." Vi kan inte fördjupa vår värld, sa han, i ett hav av elektromagnetisk strålning som är upp till 10 000 000 000 gånger så stark som den naturliga strålningen som vi utvecklats med utan att förstöra allt liv. Han sammanfattade forskningen som han och andra hade gjort med honungsbin. Det är inte konstigt, skrev Warnke, att bin försvinner över hela världen.

De började försvinna i början av radioåldern. På den lilla ön som ligger utanför Englands södra kust där Guglielmo Marconi skickade världens första långdistansradiosändning 1901 började honungsbin försvinna.

År 1906 var ön, då värd för den största tätheten av radiosändningar i världen, nästan tom på bin. Tusentals, oförmögna att flyga, hittades krypande och döende på marken utanför sina bikupor. Friska bin som importerades från fastlandet började dö inom en vecka efter ankomsten. Under de följande decennierna spreds Isle of Wights sjukdom tillsammans med radiosändningar till resten av Storbritannien och till Italien, Frankrike, Schweiz, Tyskland, Brasilien, Australien, Kanada, Sydafrika och USA. På 1960- och 1970-talen ändrades dess namn till "försvinnande sjukdom". Det blev brådskande i slutet av 1990-talet med den trådlösa revolutionen och blev en världsomspännande nödsituation 2006, när den döptes om till "kolonikollapsstörning". Idag riskerar inte bara tambin utan alla vilda bin att utrotas.

1996, när celltorn byggdes upp i avlägsna områden i USA, började muterade grodor dyka upp i tusentals i sjöar, bäckar och skogar över hela den amerikanska mellanvästern. Deras deformerade ben, extra ben, saknade ögon, felplacerade ögon och andra genetiska misstag skrämde skolbarn ute på studiebesök.

Den nuvarande totala strålningens frekvensområde på Jorden (en solig dag)

2009 gjorde naturbiologen Alfonso Balmori ett enkelt, självklart experiment på balkongen till en lägenhet i Valladolid, Spanien, inte långt från ett celltorn, ett experiment som bevisade vad som händer: han hällde grodyngel i två identiska tankar, förutom över en av dem draperade han ett tunt lager tyg som var vävt med metallfibrer, som släppte in luft och ljus men höll ute radiovågor. Resultaten chockade till och med Balmori: under en period av två månader hade 90 procent av grodynglen i tanken utan avskärmning dött, mot endast 4 procent i den avskärmade tanken.

Liknande skärmningsexperiment har bekräftat vad som händer med fåglar och vad som händer med våra skogar.

Forskare vid universitetet i Oldenburg i Tyskland blev chockade när de 2004 började konstatera att de flyttfåglar som de hade studerat inte längre kunde orientera sig mot norr på våren och mot sydväst på hösten. De misstänkte att elektromagnetisk förorening kunde vara ansvarig och gjorde för sina fåglar vad Balmori gjorde för sina grodyngel några år senare: de skyddade voljären från radiovågor under vintern med aluminiumplåt. "Effekten på fåglarnas orienteringsförmåga var djupgående", skrev forskarna. Alla fåglarna orienterade sig mot norr följande vår.

Och 2007, i ett bakgårdslaboratorium vid foten av Colorados Klippiga bergen, bestämde sig Katie Haggerty för att göra samma experiment med aspplantor. Hon ville ta reda på om radiovågor var ansvariga för nedgången av aspträd över hela Colorado som hade börjat 2004. Hon odlade 27 aspträd -- nio utan någon skärmning, nio med aluminiumfönsterskärmar runt sina krukor som höll ute radiovågor, och nio med glasfiberskärm som höll ute lika mycket ljus men släppte in alla radiovågor. Efter två månader var de nya skotten på de radioskyddade asparna 74 procent längre, och deras blad 60 procent större, än de på

antingen skenskyddade eller oskärmade aspar. Och på hösten hade de skyddade träden stora, friska löv i lysande höstfärger som aspar är kända för: ljus orange, gult, grönt, mörkrött och svart. De skenskyddade och oskärmade träden hade små löv i trist gult och grönt, täckta med gråa och bruna områden av förfall. Det enda som hade förändrats i Colorados Rocky Mountains 2004 var installationen av ett nytt nödkommunikationssystem kallat Digital Trunked Radio System bestående av 203 radiotorn vars sändningar täckte varje kvadratcentimeter av staten.

Du har nu fått en genomlysning av det största problemet för allt levande, den trådlösa tekniken! Detta problem har medvetet undanhållits för allmänheten men även för dig som politiker! Det är så mycket pengar i denna teknik att ansvariga struntar i att själva livet på Jorden är hotat!

Tror du att livet på Jorden kan gå vidare även utan insekter?

Tror du att livet på Jorden kan gå vidare utan växter?

Ställer du dig bakom industrins behov av att dessa risker ska fortsätta att hemlighållas, även om du förstår att du själv, dina barn och din familj, dina släktingar och vänner inom kort kan komma att drabbas av sjukdomar, missbildade barn och barn-barn eller död på grund av skador från denna teknik?

Tacksam för svar på alla rödmärkta frågor i alla fyra breven!

Blidsberg 2024-05-16

Med vänlig hälsning

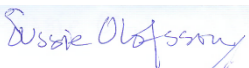
Karl Hellberg
Öjelunda 101
523 77 Blidsberg
Kontaktperson för gruppen
karlhellberg77@gmail.com

Ann Hellberg
Öjelunda 101
523 77 Blidsberg

Öystein Rønne
Sankt Mortens Gade 38
3700 Rønne
DANMARK
(Svensk medborgare)

Sussie Olofsson
Vese 203
454 94 Brastad

Martin Borin
Myrviksvägen 41
845 71 Oviken

Marianne Liljeholt
Björkmansvägen 7
732 91 Arboga

Rita Ekholm
Ydregatan 17 C
573 74 Ydre

Pia Hellertz
Kyrkvärdsvägen 2
702 84 Örebro

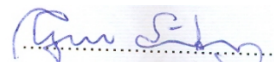
Peter Pellams
Kärrvägen 12
792 35 Mora

Gun Pellams
Kärrvägen 12
792 35 Mora

Ingmar Andersson
Rävike 145
523 77 Blidsberg

Gunnar Söderberg
Sjöbackestigen 33
613 37 Oxelösund

May Lindgren
Nynäsgatan 19
511 56 Kinna

Margareta Skantze
Knösövägen 116
371 64 Lyckeby